

landet, da Stævningsmanden i saa Fald blot vil have at tilbagelevere Dokumentet med fornøden Oplysning i saa Henseende.

Kan heller ikke Politiet iværksætte Forkyndelsen paa en af de angivne Maader, giver det ligeledes Dokumentet. Paa tegning om det stedfundne med Tilføjelse om, hvor vidt der maatte være det noget bekendt om vedkommendes Bolig eller Opholdssted (f. Eks., at dette er i en anden Retskreds eller i Udlandet, vedkommendes sidste bekendte Bopæl eller lignende).

Hvis Forkyndelse ikke kan iværksættes her i Riget paa en af de angivne Maader, men det fra først af eller senere oplyses, at og hvor vedkommende bor eller opholder sig i Udlandet, rekvirerer Retten paa Begæring Forkyndelsen iværksat paa vedkommende fremmede Sted.

Kan Politiet intet oplyse om paagældendes Bolig eller Opholdssted, og heller intet i øvrigt vides om saadan Bopæl eller Opholdssted i eller uden for Riget, eller endelig vedkommende fremmede Myndighed maatte vægre sig ved at efterkomme den danske Rets Forkyndelsesrekvisition, kan offentlig Indkaldelse gennem Aviserne benyttes, i sidstnævnte Tilfælde suppleret af Meddelelse i anbefalet Brev direkte til den paagældende.

I øvrigt staar det Parterne frit for at vedtage, at der i Stedet for Forkyndelse efter de nævnte Regler skal ske Meddelelse paa anden Maade eller paa andet Sted. Er saadan Aftale blot bevislig, lægges den til Grund som gyldig. Endvidere bortfalder hele den angivne Forkyndelsesform, naar begge Parter benytte Sagførere, for saa vidt som i saa Fald al Meddelelse under Sagens Gang kan ske ganske formløst fra Sagførerkontor til Sagførerkontor blot mod simpelt Modtagelsesbevis. Endelig kan Rettens Formand til alle Meddelelser, der udgaa fra Retten, benytte hvilken som helst Meddelelsesform, han anser for hensigtsmæssig, saaledes blandt andet ogsaa Meddelelse gennem Posten.

§ 69.

Ved Ordene „for saa vidt ikke Loven medfører Undtagelse“ sigtes der særlig til Reglerne i §§ 79—82.

§§ 70 og 71.

Herom henvises til Bemærkningerne til de tilsvarende Regler i Straffeprocudkastets §§ 83 og 84 i Bemærkningerne til dette.

§ 78.

Paa ubillige Følger af Reglen i denne Paragraf, der maa anses for uundværlig, vil der efter Omstændighederne kunne raa-des Bod ved Hjælp af Reglerne i § 222 og § 271.

§ 80.

De i denne Paragraf indeholdte Regler ere — som bemærket i Motiverne til det tidligere Udkast — grundede paa den Betragtning, at Sagførernes Stilling som offentlige Funktionærer og det Ansvar samt den Kontrol, de som Følge deraf ere undergivne, muliggør, at der mellem dem indbyrdes kan benyttes en meget simpel Fremgangsmaade ved Meddelelser.

Skulde man paa et Sagførerkontor vægre sig ved at give Modtagelsesbevis for en Meddelelse, der gives med Hjemmel i denne Paragraf, vil det vel kunne blive nødvendigt paa anden Maade, eventuelt ved Stævningsmændene, at sikre sig Bevis for, at Meddelelsen har fundet Sted; men Udgiften herved vil da efter § 122 kunne lægges paa den Sagfører, fra hvem den ubeføjede Vægning hidrører.

Paragrafen angaar udtrykkelig kun Meddelelser „under Sagens Gang“. Dokumenter, hvorved Sagen indledes, saasom Stævningen, eller hvormed Sagen afsluttes, saasom den endelige Dom, kunne saaledes ikke gyldig meddeles paa den heromhandlede Maade i Kraft af nærværende Paragraf over for den Sagfører, Modparten plejer at anvende eller har anvendt. Hvis imidlertid denne er villig til at modtage Meddelelsen og derhos har eller faar fornøden Bemyndigelse fra Modparten, vil Meddelelsen kunne blive gyldig i Kraft af Parternes Beføjelse til at træffe Overenskomst om en særlig Forkyndelsesmaade.

I Klasse med, at en Part benytter Sagfører, maa her sættes det, at en Part selv er Sagfører. Hvis imidlertid kun den ene Part er eller benytter Sagfører, medens den anden Part hverken selv er eller benytter Sagfører, kan der hverken fra den ene eller den anden Side ensidig gøres Brug af nærværende Paragraf. Derimod kan der selvfølgelig træffes Overenskomst om Anvendelsen af en tilsvarende Fremgangsmaade.

Det maa i øvrigt vel mærkes, at Reglerne i denne Paragraf kun komme til Anvendelse, hvor der overhovedet er Hjemmel for at sende Meddelelsen til vedkommende Sagfører i Stedet for til Parten selv eller en anden Repræsentant for denne, jfr. herom § 212.